

Rolnummer 5314
Arrest nr. 56/2012 van 19 april 2012

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, ingesteld door Guy Kleynen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 17 februari 2012 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 20 februari 2012, heeft Guy Kleynen, wonende te 1150 Brussel, Albatroslaan 17, een vordering tot schorsing ingesteld van de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 december 2011, vierde editie).

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van dezelfde wetsbepalingen.

Bij beschikking van 28 februari 2012 heeft het Hof de terechtzitting bepaald op 20 maart 2012, na de in artikel 76, § 4, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bedoelde overheden te hebben uitgenodigd hun eventuele schriftelijke opmerkingen, in de vorm van een memorie, uiterlijk op 14 maart 2012 in te dienen en een afschrift ervan binnen dezelfde termijn aan de verzoekende partij over te zenden.

De Ministerraad heeft schriftelijke opmerkingen ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 20 maart 2012 :

- zijn verschenen :
- . Guy Kleynen, in eigen persoon;
- . B. Druart, auditeur-generaal van Financiën, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1. De verzoekende partij vordert de vernietiging van de artikelen 25 tot 38 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, in zoverre zij niet zouden zijn gewijzigd bij een wet die de ongrondwettigheid waarmee zij zouden zijn aangetast, zou doen verdwijnen. Zij vordert in elk geval de vernietiging en, daarnaast, de schorsing van de artikelen 28 en 33 van diezelfde wet, waarbij de artikelen 174/1 en 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992) respectievelijk worden ingevoegd en gewijzigd.

Ten aanzien van het belang

A.2.1. De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden bepalingen, die de tarieven van de roerende voorheffing wijzigen en een bijkomende heffing van 4 pct. op bepaalde inkomsten boven de 20 020 euro invoeren, tegelijkertijd voor de inkomsten die niet aan die heffing zijn onderworpen, het bevrijdende karakter opheffen dat de roerende voorheffing sinds 1984 had, alsook de waarborg van het fiscaal bankgeheim die die inkomsten genoten, met het risico dat een onvolledig en discriminerend vermogenskadaster wordt opgemaakt en daardoor het privéleven wordt aangetast.

Zij meent te doen blijken van het vereiste belang bij het vorderen van de vernietiging van de bepalingen door aan te voeren dat zij (in onverdeeldheid met haar echtgenote en haar kinderen) houder is van een portefeuille van effecten van een Belgische bank.

A.2.2. De Ministerraad wijst in zijn nota met opmerkingen in verband met de vordering tot schorsing erop dat de verzoeker niet aangeeft in welke mate de roerende inkomsten waarvan hij gewag maakt om zijn belang te verantwoorden al dan niet worden beoogd door artikel 174/1 van het WIB 1992, noch in welke mate, rekening houdend met artikel 127 van hetzelfde Wetboek, het gaat om zijn inkomsten of om inkomsten die toebehoren aan zijn echtgenote.

Ten aanzien van de middelen

A.3.1. De verzoekende partij voert negen middelen tot vernietiging aan, waarbij de eerste twee ook schorsingsmiddelen zijn. Een tiende middel heeft alleen betrekking op de schorsing.

A.3.2. De Ministerraad antwoordt hierop slechts in ondergeschikte orde, daar de vordering tot schorsing volgens hem niet ontvankelijk is (A.7.1 en A.7.2).

Eerste middel

A.4.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 172 van de Grondwet, in zoverre de artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992, respectievelijk ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 28 en 33 van de bestreden wet, de verplichting inhouden om, enerzijds, aan de belastingadministratie, via het « centraal aanspreekpunt » dat door de Nationale Bank van België wordt ingericht, de identiteit mee te delen van alle verkrijgers van de dividenden en interesten die niet zijn onderworpen aan de bijkomende heffing van 4 pct. (met uitzondering van de inkomsten uit « bevoorrechte » staatsbons uitgegeven tussen 24 november 2011 en 2 december 2011, bedoeld in artikel 534 van het WIB 1992) en, anderzijds, die inkomsten te vermelden in de aangifte in de personenbelasting. Die heffing is evenwel niet verschuldigd door de meeste belastingplichtigen, wier in het geding zijnde inkomsten minder bedragen dan 20 020 euro, noch door diegenen die dividenden innen van aandelen die zijn uitgegeven vóór 1994 en geen fiscale voordelen genieten, die zijn onderworpen aan een roerende voorheffing van 25 pct. die is bedoeld in artikel 171, 3°, van het WIB 1992 en die een definitieve belasting is. Die twee categorieën van belastingplichtigen worden aldus gediscrimineerd, terwijl de belastingadministratie had kunnen nagaan of de inkomstengrens van 20 020 euro (waarboven de heffing verschuldigd is) al dan niet is bereikt, niet door het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing in het geding te brengen, maar door de inhouding van de bijkomende heffing door de deposito-instelling voor waardepapieren (en niet door de schuldenaar van de roerende voorheffing) op de inkomsten boven de drempel van 20 020 euro verplicht (en niet optioneel zoals te dezen) te maken, en door die verplichting te combineren met die om in de personenbelasting de eventuele inkomsten aan te geven die aan de inhouding aan de bron van de bijkomende heffing hadden moeten worden onderworpen, maar daaraan niet zouden zijn onderworpen, zoals dat in de praktijk gebeurt voor het niet-vrijgestelde deel van de interesten van de spaardeposito's.

Die maatregel is niet evenredig, vermits hij het fundamentele beginsel van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing in het geding brengt, vooral de minst vermogende schuldenaars treft, ertoe strekt de nauwkeurige inning te verzekeren van een geringe belasting die slechts betrekking heeft op een deel dat omgekeerd evenredig is met het totaal van de inkomsten van een beperkt aantal belastingplichtigen, zware administratieve verplichtingen oplegt aan de schuldenaars van de roerende voorheffing en de belastingplichtige ertoe zal aanzetten zich te wenden tot beleggingen die zijn anonimiteit waarborgen.

A.4.2. In zijn nota met opmerkingen wijst de Ministerraad erop dat de roerende voorheffing eerder verschillende regels heeft gevolgd voor de personenbelasting (waarvoor de per schuldenaar van de roerende voorheffing geglobaliseerde gegevens en de per belastingplichtige geïndividualiseerde gegevens niet aan elkaar konden worden gekoppeld), voor de vennootschapsbelasting en de rechtspersonenbelasting (waarvan de belastbare grondslag roerende inkomsten omvat die niet zijn opgenomen in die van de personenbelasting) en voor de belasting van de niet-inwoners (die alleen de Belgische inkomsten treft).

Het in het geding brengen van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing, bekritiseerd door de verzoekende partij, is verbonden met, enerzijds, de bedragen die zijn geregulariseerd door de mechanismen van de eenmalige bevrijdende aangifte en van de « regularisatie *bis* » die tekortkomingen in dat stelsel van de roerende voorheffing aan het licht hebben gebracht en, anderzijds, de automatisering van de belastingadministratie die het die laatste voortaan mogelijk maakt gerichte controles uit te voeren. Bovendien hebben de budgettaire redenen die de wetgever ertoe hebben gebracht het tarief van de voorheffing te verhogen, hem ook ertoe aangezet de controlemiddelen te versterken.

A.4.3. De Ministerraad ontkent dat de belastingplichtigen enig recht op anonimiteit genieten : het betrof niet meer dan een fiscale anomalie die voortvloeide uit het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing en een door omstandigheden veroorzaakte en buitensporige afwijking van de verplichting om de inkomsten aan te geven en de verkrijgers te identificeren.

A.4.4. Hij voert aan dat het middel niet ernstig is. De verplichting ten aanzien van de belastingplichtige om zijn roerende inkomsten aan te geven, opnieuw ingevoerd na in 1984 te zijn afgeschaft, is gekoppeld aan de verhoging van de belastingtarieven van sommige daarvan en aan de wil om de inning van die nieuwe opbrengsten te verzekeren; de bijkomende heffing maakt het van haar kant mogelijk een zekere progressiviteit van de personenbelasting in te voeren voor bepaalde hoge inkomsten. De belastingplichtige kan weigeren om die inkomsten aan te geven en de anonimiteit ervan aldus waarborgen wanneer hij aanvaardt de heffing te ondergaan door middel van de inhouding aan de bron, waardoor de elementen ervan niet moeten worden meegedeeld aan het centraal aanspreekpunt en de belastingplichtige psychologisch kan worden gerustgesteld.

Die anonimiteit is beperkt tot de roerende inkomsten die de bijkomende heffing hebben ondergaan. Indien die verkrijgers dividenden of interesten innen die tegen 25 pct. zijn belast, zal de informatie betreffende die inkomsten worden meegedeeld aan het centraal aanspreekpunt en zullen zij die in de personenbelasting moeten aangeven. Hieraan moet worden toegevoegd dat met die tegen 25 pct. belaste roerende inkomsten rekening zal moeten worden gehouden om te bepalen of de grens van 13 675 euro (bedrag geïndexeerd op 20 020 euro) al dan niet is bereikt. Het voordeel van de anonimiteit dat aldus aan sommige belastingplichtigen wordt toegekend, kan worden verantwoord door de fiscale last die zij dragen en dat voordeel is niet onevenredig. De gegrondheid van die maatregelen zal moeten worden beoordeeld wanneer men na meerdere aanslagjaren daarvan de balans zal opmaken.

Tweede middel

A.5.1. Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 22 en 172 van de Grondwet, van artikel 318 van het WIB 1992, alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre de artikelen 174/1 en 313 van het WIB 1992 een discriminatie invoeren ten opzichte van de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing van 4 pct. zijn onderworpen omdat zij de drempel van 20 020 euro voor de in het geding zijnde inkomsten niet bereiken of omdat zij dividenden ontvangen die aan de roerende voorheffing van 25 pct. zijn onderworpen : zij verliezen het fiscaal bankgeheim dat bij artikel 318 van het WIB 1992 is gewaarborgd en lopen het gevaar dat hun privéleven wordt aangetast en dat een onvolledig vermogenskadaster wordt opgemaakt.

Door de roerende voorheffing in 1984 op te trekken van 20 tot 25 pct. en door die bevrijdend te maken in het belang van de nationale economie, had de wetgever de anonimiteit gewaarborgd aan de verkrijgers van de in het geding zijnde inkomsten. Zelfs vóór 1984 was de schuldenaar van de roerende voorheffing niet ertoe gehouden aan de belastingadministratie de identiteit van die verkrijgers mee te delen en artikel 318 van het WIB 1992 verbiedt haar dergelijke gegevens te verzamelen. De bestreden bepalingen hollen die bepaling uit voor de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing zijn onderworpen en die bovendien een aantasting van het privéleven ondergaan die niet « nodig is in het belang van het economisch welzijn van het land » in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en die integendeel de economie schaadt, vermits reeds een kapitaalvlucht is vastgesteld.

Bovendien verbieden de bestreden bepalingen, wat de voorstanders van de maatregel ook mogen beweren, geenszins dat een vermogenskadaster wordt opgemaakt op basis van de gegevens die zijn meegedeeld aan het « centraal aanspreekpunt » van de Nationale Bank. De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer heeft reeds in 2010 erop gewezen dat de ontmanteling van het fiscaal bankgeheim alleen mogelijk zou zijn mits wordt voorzien in procedurele waarborgen die niet uitsluitend aan het oordeel van de belastingadministratie worden overgelaten. Dat vermogenskadaster zou ten slotte discriminerend zijn, vermits het meer betrekking zou hebben op de belastingplichtigen die niet aan de bijkomende heffing zijn onderworpen of die de meeste aan de roerende voorheffing van 25 pct. onderworpen dividenden ontvangen.

A.5.2. In zijn nota met opmerkingen ontkent de Ministerraad het bestaan van een fiscaal bankgeheim, waarbij artikel 318 van het WIB 1992 de belastingadministratie weliswaar verbiedt inzage te hebben in de rekeningen en de boeken van bepaalde financiële instellingen om de belasting van hun cliënten te vestigen, maar ook voorziet in omstandigheden waarin dat verbod wordt opgeheven.

A.5.3. Hij verwerpt ook het argument dat is afgeleid uit een aantasting van het privéleven door erop te wijzen dat, vóór de invoering, in 1984, van de bevrijdende roerende voorheffing, de belastingplichtige zijn inkomsten moest aangeven, terwijl het voormelde artikel 318 reeds bestond.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is geen absolute bepaling en de inmengingen in het privéleven van de burger kunnen worden verantwoord door de noodzaak van een correcte inning van de belastingen en de normale toepassing van de strafrechtelijke bepalingen bedoeld in de artikelen 449 en volgende van het WIB 1992.

A.5.4. De Ministerraad voert aan dat het middel niet ernstig is. Hij doet gelden dat artikel 318 van het WIB 1992 geen referentienorm is voor de door het Hof uitgevoerde toetsing; het Hof is overigens niet ertoe gemachtigd een rechtstreekse toetsing op basis van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens uit te voeren.

Hij voert aan dat de wijziging van artikel 318 van het WIB 1992 niet wordt overwogen, dat de bestreden maatregelen daaraan geen afbreuk doen en dat de belastingplichtigen niet kunnen worden beschermd door het « fiscaal bankgeheim », daar dat in rechte niet bestaat.

De verplichting om de in het geding zijnde inkomsten aan te geven, vormt geen grotere aantasting van het privéleven dan de verplichting om zijn andere inkomsten aan te geven en de inmengingen van de belastingadministratie worden alleen aanvaard om de juiste inning van de belasting te waarborgen, onder het toezicht van de rechtbanken, met naleving van het beroepsgeheim en overeenkomstig de adviezen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het gelijkheidsbeginsel vereist de anonimiteit van de belastingplichtigen niet en het risico dat een « vermogenskadaster » wordt opgemaakt, is een loutere hypothese. De opdrachten van het « centraal aanspreekpunt » zullen niet kunnen dienen om een dergelijk kadaster op te maken en het zal niet in verbinding staan met de operationele belastingadministraties.

Tiende middel

A.6.1. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden bepalingen een rechtsonzekerheid teweegbrengen die de schorsing ervan verantwoordt: zij geven aanleiding tot kennelijk onwettige interpretaties door de FOD Financiën die de banken ertoe verplichten de bijkomende heffing automatisch in te houden op de eerste euro van de dividenden en interesten waarvoor een voorheffing van 21 pct. geldt, tenzij de verkrijgers ervan hun toestaan de hen betreffende gegevens automatisch mee te delen aan het « centraal aanspreekpunt ».

De bijkomende heffing wordt echter alleen ingehouden mits de belastingplichtige daarmee instemt en die inhouding gebeurt in principe alleen als die laatste weet dat de in het geding zijnde inkomsten vallen binnen de inkomstenschijf boven de 20 020 euro; vooruitlopen op de toepassing van de bestreden maatregelen waardoor de verkrijgers kunnen worden geïdentificeerd, riskeert onherstelbare gevolgen te hebben voor die laatstgenoemden, alsook voor de economie van het land. Door de banken erop te wijzen dat de verkrijger van de inkomsten aan de bankier uitdrukkelijk moet vragen dat de heffing niet wordt toegepast (zo niet is die verschuldigd vanaf de eerste euro), gaat de FOD Financiën in tegen de aard van een belasting die, van nature, alleen verschuldigd is boven een bepaalde inkomstendrempel, hetgeen aantoonde dat de wet tot rechtsonzekerheid leidt. De schorsing is des te noodzakelijker daar de maatregel niet evenredig is, vermits die slechts een minieme opbrengst waarborgt van

4 pct. op een beperkt deel van de interesten en dividenden ontvangen door een minderheid van spaarders, waardoor tegelijk, zonder enig nut, de fundamentele beginselen van het bevrijdende karakter van de roerende voorheffing en van het fiscaal bankgeheim verdwijnen, alsook aanzienlijke werkingsuitgaven, een kapitaalvlucht naar het buitenland, een stopzetting van de repatriëring van dat kapitaal dat zich daar bevond en, op zijn minst, een verscherpte oneerlijke concurrentie in het voordeel van de bevoorrechte staatsbons, de spaardeposito's in de Belgische banken en verschillende vormen van beleggingen die zijn vrijgesteld van de roerende voorheffing, worden veroorzaakt.

A.6.2. De Ministerraad is van mening dat het middel niet ontvankelijk is, aangezien het slechts ter ondersteuning van de vordering tot schorsing wordt aangevoerd, terwijl die vordering moet zijn verbonden aan een verzoekschrift tot vernietiging en de schorsingsmiddelen samenvallen met de vernietigingsmiddelen.

Hij voert overigens aan dat het Hof niet bevoegd is om het beginsel van rechtszekerheid als dusdanig te doen naleven en dat het middel op onrechtmatige wijze verwijst naar de eerste negen middelen, waarvan er slechts zeven verband houden met het verzoek tot vernietiging.

A.6.3. Hij betwist de onrechtmatige interpretatie die de banksector aan de in het geding zijnde bepalingen geeft, steunende op een stuntelige mededeling van de FOD Financiën, die leidt tot een verplichting tot stelselmatige inhouding van de heffing van 4 pct. die door de verzoekende partij in het geding wordt gebracht. Die interpretatie stemt niet overeen met de tekst van de bestreden wet, noch met de wil van de wetgever, waarbij de belastingplichtige een keuze kan maken zonder dat de rechtszekerheid in het gedrang komt. Bovendien verzetten de niet-uitvoering van de bestreden bepalingen en de overwogen wijziging van sommige daarvan zich ertegen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt erkend dat de onmiddellijke uitvoering van de wet aan de verzoeker zou berokkenen opdat tot de schorsing ervan kan worden besloten.

A.6.4. De Ministerraad vraagt zich ten slotte af of de verzoekende partij dat middel niet beschouwt als de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou lijden; de algemeenheden die zij daarin uiteenzet, laten echter niet toe een dergelijk nadeel vast te stellen.

Het middel is dus niet ernstig.

Ten aanzien van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

A.7.1. De Ministerraad verklaart in de vordering tot schorsing geen enkele uiteenzetting te vinden in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke uitvoering van de wet de verzoekende partij zou berokkenen, zodat de vordering niet ontvankelijk is.

A.7.2. Hij voegt eraan toe dat er geen enkele dringende reden is om de bestreden bepalingen te schorsen, vermits het nieuwe artikel 313 van het WIB 1992 pas op zijn vroegst in april 2013 van toepassing zal zijn, wanneer de belastingplichtige de inkomsten zal moeten aangeven die hij in 2012 zal hebben geïnd. Aangezien de aangifte uiterlijk eind juni 2013 zal moeten worden ingediend, zal een arrest dat vóór die datum een vernietiging uitspreekt, in voorkomend geval kunnen worden uitgevoerd door de administratie en zou een corrigerende wet *ad hoc* kunnen worden aangenomen.

Artikel 174/1 van het WIB 1992 kon nog niet worden uitgevoerd : de Europese Centrale Bank verzet zich immers tegen de oprichting van het centraal aanspreekpunt bij de Nationale Bank van België, zodat die bepaling zal moeten worden gewijzigd, net als artikel 466, tweede lid. Het aangifteformulier inzake de inhouding aan de bron is evenmin opgesteld. De administratie moet nagaan op welke manier de nieuwe bepalingen worden uitgevoerd.

Naast het feit dat zij niet ontvankelijk is, is de vordering tot schorsing dus ook voorbarig.

- B -

B.1.1. De vordering tot schorsing heeft betrekking op artikel 28 en artikel 33 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, die artikel 174/1 en artikel 313 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) respectievelijk invoegen en vervangen.

Die artikelen bepalen :

« Art. 174/1. § 1. Er wordt uitsluitend in het voordeel van de Staat een bijkomende heffing op roerende inkomsten ingevoerd, gelijkgesteld met de personenbelasting, ten laste van de belastingplichtigen die interesten en dividenden ontvangen waarvan het totale netto bedrag hoger is dan 13.675 euro.

Deze heffing wordt vastgelegd op 4 pct. van het deel van de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, dat het totale netto bedrag van 13.675 euro overschrijdt.

Het netto bedrag van het inkomen wordt bepaald overeenkomstig artikel 22, § 1.

De dividenden en interesten onderworpen aan een tarief van 10 of 25 pct. en de in artikel 171, 3° *quinquies*, bedoelde inkomsten uit spaardeposito's worden niet onderworpen aan deze heffing.

Om te beoordelen of de grens van 13.675 euro is overschreden, worden in eerste instantie de dividenden en interesten waarop de heffing niet van toepassing is, berekend. De dividenden bedoeld in artikel 171, 2°, *f*, moeten evenwel niet worden meegerekend.

§ 2. De in artikel 261 bedoelde schuldenaars van de roerende voorheffing moeten aan het centraal aanspreekpunt dat door de Nationale Bank van België wordt gehouden, de gegevens toezenden met betrekking tot de dividenden en interesten bedoeld in artikel 17, § 1, 1° en 2°, en met identificatie van de verkrijgers van de inkomsten.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten kiest voor een inhouding van de bijkomende heffing op roerende inkomsten, bovenop de roerende voorheffing, wordt het bedrag van die inkomsten niet medegedeeld aan het centraal aanspreekpunt.

Wanneer de verkrijger van de inkomsten niet kiest voor de inhouding van bijkomende heffing op roerende inkomsten, wordt die bijkomende heffing in voorkomend geval gevestigd op het moment van de berekening van de personenbelasting op basis van de gegevens uit de aangifte, eventueel aangevuld met de bij het aanspreekpunt gemelde gegevens die niet waren aangegeven.

Het centraal aanspreekpunt zendt, wat een welbepaalde belastingplichtige betreft, de informatie die nodig is voor de juiste toepassing van dit artikel met betrekking tot de hier beoogde inkomsten, toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie die erom verzoekt. Wanneer, met betrekking tot een belastingplichtige, het totaal van alle tijdens een jaar

medegedeelde roerende inkomsten 13.675 euro overschrijdt, zendt het centraal aanspreekpunt de inlichtingen betreffende die belastingplichtige automatisch toe aan de bevoegde operationele fiscale administratie.

De Koning bepaalt de modaliteiten voor het toezenden van de informatie aan het centraal aanspreekpunt door de schuldenaars van de roerende voorheffing en aan de operationele fiscale administraties door het centraal aanspreekpunt.

§ 3. De inhoudingen aan de bron van de heffing worden geregeld bij de bepalingen van toepassing in Titel VI inzake roerende voorheffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken.

De Koning kan bijzondere regels vastleggen met betrekking tot de inhouding aan de bron van de heffing.

De bepalingen van Titel VII zijn van toepassing op de heffing behalve wanneer hiervan wordt afgeweken ».

« Art. 313. De aan de personenbelasting onderworpen belastingplichtigen zijn ertoe gehouden in hun jaarlijkse aangifte in de voormelde belasting de inkomsten van roerende goederen en kapitalen bedoeld in artikel 17, § 1, alsmede de in artikel 90, 6° en 11°, bedoelde diverse inkomsten, te vermelden behalve wanneer het gaat om in artikel 171, 2^oter, bedoelde interesten en dividenden die zijn onderworpen aan de inhouding aan de bron van de heffing bedoeld in artikel 174/1.

De roerende voorheffing en de inhouding aan de bron van de heffing bedoeld in artikel 174/1 op de aldus niet aangegeven inkomsten wordt noch met de personenbelasting verrekend, noch terugbetaald ».

B.1.2. Die wet is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* op 30 december 2011 en de bestreden bepalingen zijn van toepassing op de inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld vanaf 1 januari 2012 (artikel 38). De vordering tot schorsing is dus binnen de termijnen ingesteld.

B.2.1. De verzoeker verantwoordt zijn belang om in rechte te treden, door aan te voeren dat hij, in onverdeeldheid met zijn echtgenote en zijn kinderen, houder is van een effectenportefeuille bij een Belgische bank.

De Ministerraad betwist het belang van de verzoeker niet uitdrukkelijk, maar merkt op dat de bestreden bepalingen niet alle roerende inkomsten beogen en dat, gelet op artikel 127 van het WIB 1992, een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het bedrag van de inkomsten die de verzoeker ontvangt en dat van de inkomsten die zijn echtgenote ontvangt.

B.2.2. Aangezien de vordering tot schorsing ondergeschikt is aan het beroep tot vernietiging, dient de ontvankelijkheid van dat laatste, en met name wat het bestaan van het vereiste belang betreft, reeds bij het onderzoek van de vordering tot schorsing te worden betrokken.

B.2.3. De hoedanigheid van belastingplichtige in de personenbelasting van de verzoekende partij, houder van roerende inkomsten die kunnen worden beoogd door de door haar bestreden bepalingen, volstaat voor haar om te doen blijken van het belang om die te betwisten.

B.2.4. Uit het beperkte onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging waartoe het Hof in het kader van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt niet dat het beroep tot vernietiging - en dus de vordering tot schorsing - onontvankelijk moet worden geacht.

B.3. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd, moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

B.4. Zoals de Ministerraad opmerkt, bevat de vordering tot schorsing geen uitdrukkelijke uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partij aanvoert om die vordering te motiveren. Het verzoekschrift bevat evenwel een « tiende middel dat specifiek is voor de vordering tot schorsing » en dat verwijst naar « onherstelbare gevolgen voor de belastingplichtigen die [...] het slachtoffer zijn » van de maatregelen waarin de bestreden bepalingen voorzien en waarvan kan worden aangenomen, mogelijkheid waarop de Ministerraad wijst, dat het de elementen bevat die de verzoekende partij aanvoert om het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen dat zou voortvloeien uit de onmiddellijke toepassing van de bestreden bepalingen.

B.5. De verzoekende partij voert in hoofdzaak aan dat de bestreden bepalingen rechtsonzekerheid tot stand brengen voor de verkrijgers van dividenden en interesten die, rekening houdend met de maatregelen tot uitvoering van die bepalingen genomen door zowel de FOD Financiën als de bankinstelling waar de verzoekende partij klant is, ertoe leidt dat al die inkomsten worden onderworpen aan de bijkomende heffing van 4 pct. die bij het voormelde artikel 174/1 is ingevoerd, en dat de bankgegevens van de verkrijgers worden meegedeeld aan het in diezelfde bepaling bedoelde « centraal aanspreekpunt », zonder het die verkrijgers mogelijk te maken om na te gaan of zij, gelet op hun persoonlijke situatie, de heffing al dan niet zijn verschuldigd en zonder ermee rekening te houden dat de belasting slechts verschuldigd is boven een bepaalde inkomstendrempel. Een dergelijke maatregel zou niet evenredig zijn, gelet op het beperkte bedrag van de in het geding zijnde fiscale opbrengst, het beperkte aantal betrokken belastingplichtigen, de schade die die maatregel aan de economie van het land kan aanrichten, de kosten die hij met zich meebrengt en het feit dat hij de belastingplichtigen ertoe zal aanzetten zich te wenden tot beleggingen die niet aan de bestreden maatregel zijn onderworpen.

B.6. De schorsing van een wetsbepaling door het Hof moet het mogelijk maken te vermijden dat, voor de verzoekende partij, een ernstig nadeel voortvloeit uit de onmiddellijke toepassing van de bestreden normen, nadeel dat niet of moeilijk zou kunnen worden hersteld in geval van een vernietiging van die normen.

Uit artikel 22 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof blijkt dat, om te voldoen aan de tweede voorwaarde van artikel 20, 1°, van die wet, de persoon die een vordering tot schorsing instelt, in zijn verzoekschrift concrete en precieze feiten moet uiteenzetten waaruit voldoende blijkt dat de onmiddellijke toepassing van de bepalingen waarvan hij de vernietiging vordert, hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Die persoon moet met name het bestaan van het risico van een nadeel, de ernst ervan en het verband tussen dat risico en de toepassing van de bestreden bepalingen aantonen.

B.7. Het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel kan niet als ernstig en moeilijk te herstellen worden beschouwd, in zoverre het een financieel nadeel betreft dat kan worden hersteld in geval van de vernietiging van de bestreden maatregelen.

Bovendien levert de verzoekende partij geen enkel bewijs van een nadeel dat verbonden is aan een eventuele schending van het fiscaal bankgeheim, voordat het Hof zich zal hebben uitgesproken over het beroep tot vernietiging. Overigens koppelt zij de elementen van het door haar aangevoerde nadeel aan maatregelen tot uitvoering van de door haar bestreden bepalingen, zodat dat nadeel, in de veronderstelling dat het vaststaat en als ernstig en moeilijk te herstellen zou kunnen worden beschouwd, niet als zodanig voortvloeit uit de bestreden bepalingen.

Ten slotte kunnen de algemene beschouwingen die de verzoekende partij formuleert in verband met de algemene gevolgen die de bestreden bepalingen of de uitvoering ervan op het vlak van de rechtsonzekerheid zouden hebben voor het gedrag van de belastingplichtigen of voor de Belgische economie in het algemeen, niet de elementen vormen van het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat bij de bijzondere wet van 6 januari 1989 is bedoeld.

B.8. Aangezien niet vaststaat dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken, dient niet te worden nagegaan of de in het in het kader van de vordering tot schorsing aangevoerde middelen als ernstig kunnen worden beschouwd.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 19 april 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

R. Henneuse